

<p>تا چند کرد کرد تو گرم کنی پرس کایجا چه می کنی و طلبگار کنی</p>	
<p>چاه مندا چشم خلاصی ز قید عشق اندیشه کن بهین که گرفتار کنی</p>	
<p>درمان در وسینه نگاران نیکنی بچون گل احراز ز باران نیکنی کین با یکے دگر ز نهران نیکنی بز قصد صید شیر شکاران نیکنی برگرید با ابر بهاران نیکنی زان جام باد با ده گساران نیکنی</p>	<p>جانا که شد که پر کشش باران نیکنی داسن ز قطره با سر کشم نیکنی بر من هزار تیغ جفا اندس و خوشم شیران همه شکار غزالان شوخ تو اس گل بنزد حرم دوش گره چرتی جام میست لعل تو لیکن بجز برده</p>
<p>جامی بر اسے لال صفت خوش بدائع دل چون ترک عشق لاله عذاران نمی کنی</p>	
<p>واقف آه و دم سرد سو گاه توئی گرنه نبوده رخ از آئینه ماه توئی نقشے انگیزه بر موجب دلخواه توئی آفتاب فلک منزلت چاه توئی خوش جان خوش که هر که رو شاه توئی چشم الامت راه است چه همراه توئی</p>	<p>مازینیا ز نیاز شیم آگاه توئی ماه را انیمه آئین شب از زمی نیست بود و نخواه منصور که کشد نقش ملک بر شکن اینجمن مرد سه را کا مروز یا تو در ملک ملامت اسد شاه دگر عده عشق تو جز محنت و غم نیست و</p>

<p>حاجت قبلہ صورت نبود جامی را قبلہ حاجت شش المنہ نظر توئے</p>	
<p>زہر عقده عقل را مشک چراغ زخت شمع ہر محفل قبول تو اقبال ہر مقبل کہ باشد حرم در ریش سنبل روان کردہ ہر گوشہ سایہ کہ دارد ز بخت ساحل</p>	<p>زہے درد و زلفت ہر چین حدیث بیت نقل ہر محلے وصال تو مطلوب ہر طالبی حریم درت وارد آن نہرت بدر پورہ وصل ختم ز اشک از ان خشک ندرت زاپین</p>
<p>اجلم نظر کوش جامی کہ نیت ز تحصیل عمل دیگر حاصلے</p>	
<p>وگر قصدرہ مقصودہ تویی مرد و دم قصہ کوتہ تویی بان رخ دلیل مویہ تویی کہ بالنتہ تویی ختم بالنتہ تویی کہ گاہے ختم رنگ آن کہ تویی کہ ہم بدیق آنجا و ہم شہ تویی کہ ان سر سربستہ آگہ تویی</p>	<p>اگر وصف مہمی کنم مہ تویی وگر قصہ سرد گویم بلبل مراد می عشق تست و بدان مگو غیر من کہیت مقصود تو نہ خواہم این کار گاہ و روزگ بیک لب زخم بدان عرصہ کش حدیث و ہانت ز جامی ہر</p>

<p>خانہ دول راز مہر دیگران پر واضحی سید انعم تاجہ کردی بامرا نشانے سنگ و ہنگامہ سمین بران اندر ہر گزم روز بزرگ رفتے و نتوانے داو اما آد چرا چون زلف خود کج بختے گر نہ زان لبہا نجل گشتی چرا بگدختے</p>	<p>بچو مطلق شدی دروید منزل ساس برگزشتی قاریغ از سن سلام دلی علیک در برین دے چون سنگ بیرون عمر بادورار بر تو بے نوا بودم چو چنگ راستبازی دیبا آن قدر پیشہ پیشہ است چون رسید از وہان تنگش سے شکر کام</p>
<p>جامی از دل شطراست بگردون کشید بر سر بازار رسوا سے علم افزا نختے</p>	
<p>در گردن جان ہر عم زلف تو لگانے اے کاش بے بیدار غولیش بنگانے نبود گلہ و زلفت دوست و جانے ماہیت درین شہر نفیس دم آہے کم زانکہ نکاہی بکنی بہر تو آہے بے حاشیہ شوق تو نگذاشت کتابے</p>	<p>ای برین از سنبل پرستہ نقابے تو تاب نظر تار و من طاقت دیدار ذوتے مذہب عشق اگر از جانب عاشق خواہم لبر کو تو زاب قرہ خون خورد گیرم نکشائے نظر مہر بر دیم جامی کہ یہ تحصیل فنون عمر بسر</p>
<p>اے از پس عمر کے سو ما آمدہ تاسکے خاموش نشینی نہ سوا لے نہ جوابے</p>	
<p>ز تیغ غمزہ ات تو دم آہین فرمای</p>	<p>از ہر از خط سبوت تازہ رسم فتنہ انگیز</p>

وزیر از کو تیر با و شام جان موطر بود پوند جان آینه یاران تو این نکته شکار لائغری دارم بکش پیش سگان بوجوه هفت تہ شکل قدر و بیوت گر ز نام زمر زویک دور ایجان بر تو	ز زلفت عشقانی گرد پا خود شک نمی چو اهر گز نیاموزد دبا یاران نیامیزد نه بنیم قدر آن جور که از فتر اک آدر ہزاران قندہ بر خیزد چو تو آ رہا بر خیز چو حالت آنکہ چون بینی طراز دگر گوی
--	---

ز حج بر کشتہ جامی در خراسان داشت روانا
ہش ز دور میانہ عشوہ نو بان تبریز

بکشاے ساقیا بسر طلب سبکو مهرم بلب از قدح سے کہ بیکس از ناکسان وفا و مروت طمع مدار در راه عشق زبرد سلامت نمی خیزد عاشق کہ لقب ز ہما نجانہ وصال بے رنگیت سے بے صفتی صفت عاشقان	در خاطر کم قدرت لید او یان سو ز انجای این دیار نیز در گفت و گو از طبع دیو خاصیت آدمی چو می خوش تاکہ با جفا و ملامت گرفت چو دارد فراتے ز نغیر سگان کوی این شیوہ کم طلب با سیرن رنگ بو
---	---

جامی مقام راست روان نیست این زمین
پر خیز تا نسیم نجاک حجاز روے

واے من و آ من ز عشق تو دای شد شب تار روز منتظران	من جوے اکب من سین سوا ہجوہ یک شبے پیام بر آے
---	---

<p>چون در آرزو در بانگ در می بود دیده رشک از کف پا خانه من ز چشم خون پالا لب شیرین بنده بکشای</p>	<p>جان در آرزو محمل بود جان تا بد پایم خلید خار رست شد پیر از خون دل چو خانه چشم جانم از گریه های تلخ خست</p>
<p>جاسے جامی حیم کو سے وفاست بجنا سے تو کے رو دواز جاسے</p>	
<p>کہ میر سید گوش و دم ز عشق ہے ہزار جان گرامی خدای باد ہے بر اہل ذوق کند داستان عشق ہے صد آں ز قریا گرفت تاثیر سے پلاس سکید باسافت طیلسان روئے کے کہ آئینہ خویش را مذا ہے</p>	<p>نشان نبود ز عداست و قول ہے از ان ہماست کہ جانم خدا در رہ ہو ان ہماست کہ از شاخ سر و مرغ چمن از ان ہماست کہ یک نغمہ چون دل آباد صفائی رد کشان یافت بر دل سونے ز عکس جلوہ معشوق بہرہ مند شد</p>
<p>رموز عشق تو ان گفت لیک با محرم پڑاست خاطر جاسے از ان رموز ہے</p>	
<p>عشق سیکویم و جان سید ہم از لذت ہے کردہ ام عہد کہ دیگر نہ کنسم تو پیر ہے جز بان بدرتہ مشکل شود این مہل ہے</p>	<p>لذت عشق زوریت مراد رنگ ہے ذکر تو بہ کین ایسج کہ با یادہ زوش ہے ہمت پیر معان خواہ کہ از خود بر ہے</p>

<p>سیر مخزون کو بجز داد و پیلا سے پنجہ دوم بود کہ لعل و درمید و رنے پیش رندان سبک روح گزانی سے</p>	<p>بار ورجان و دلم و در عیش سرگردان شعلہ زود آتش ما از دم نے اعی مطر نکئی رقص کہ من کوہ قادم اعی شیخ</p>
<p>جامی او ممانت سے ممانت نیار و کھنن گرتہ فیض آتش رسد از باطن خم بے درپے</p>	
<p>تم سہ لیا و خدا لیسٹ و ہدارا کلمہ وحشتی را دیہ استیا سی آد تنفت بہا قدر عطر اتفا پاسے تنازق ہر تفرقہ و رسوا شہرہ شہرہ سخرہ عام الناسی میر و در عجم گنجہ نے آما سے بخدا بہتر ازین کار بود کتا سے مردہ گریہ مثل خضرے و گرا لیا سے</p>	<p>ایکہ جز قتل مجان ہنر سے نقاب سے بسکہ با وحشت عشق تو دلم خوبی گرفت قصہ حلقہ زلفت کہ عمیر افشانت لان جمعیت دل پیر نے ایش و سے چند دعوی کہ چو فاضان شہ ام شہرہ شہر انہمہ یاد کہ از عجب ترا و ررگ و سے جمع کردے بخشے چند بجا و نہ تویب تازہ حشر شدہ عرفان نخور سے آبجیات</p>
<p>مختب رو بہ زلفت گرا از حیلہ و مکر حملہ شیر کند جائے از و نہرا سے</p>	
<p>ما تو بودیم ازین پیش تو ما کنون سے چشم آن سار و در چشم توئی جین سے</p>	<p>ایکہ در پردہ بازار جہان می آئی سا پڑت جہان بر عدم افتادہ</p>

<p>تا باین چشم جهان از نظر سے فرما عاصل گنج و تنہا سیر و نقاتی ہشتہ صد دوست و بے برصفت کیا تا ہر آئینہ باین دگر آرائے چون رخ خویش در آئینہ مانمائی</p>	<p>از کرم ساختہ چشم جان ہن مارا گر نگہ جان نشوون گنج جان از این چشم شخص تو سایہ تو چشم لوہیائی تو ہمہ عیان جان رود ترا آئیناست نمایم ترا ہم تو افسردن زہم</p>
<p>دل شد از عشق تو جامی کہ جایش فلک است بادہ بر جامے ازین جام سے پیائے</p>	
<p>خطاب آمد کہ از پیر سخاں خواہی میجوای اگر دولت کند و مسازنی تو نوق ہمای کہ دانم بر قدرش کند اینجامہ کوتاہی من و جام صبوزا ہر درد سحر گاہی چون توانی کہ کین از جو خویش گاہی فروع آفتاب خمت و جاہ شہنشاہی</p>	<p>یہ فکرت خواہم کہ نہ وحدت یا ہم آگاہی کشم زجت از دیارت پرور پیر سخاں بگویم با علو ہمتش زین اطلس والا شما ز دیوان قسمت ہر کسی نامزدین چہ سود این شمع ہر ساعت فنون طاعت برقص آنرہ سان جا چو آمد شاہدعا</p>
<p>باقبال قبول طبع شاہ آوازہ نطمت چو صحبت عدل او خواہد گرفت از ماہ ناما</p>	
<p>ولیس کل کلامی بچہ معین ہمای ہنوز نامہ شوق کینہ سرد جامی</p>	<p>ارید بطغرامی ایک بعد سلاست بشرح شوق تو طوطی شد تمام نامہ عمر</p>

من از و پارت قد عاف من کفری با	انت میخیزه شوقی تقوم بیده مقامی
بر دزد و مسل نهانم چه تحفه پیش تو آرام	کز مهرت خدی بنواقی تو نقد عمر گرامی
من زوم فرش جفونی اذنا قدمت تنام	و کیفیت اثر شهادی بالدموع دوا
نه چاکه چون تو لطیف ست تنگنای دل کتا	چه خوش ییود که به نکت سر ادبده ترا

ز جامی این نه جواب ست نامه کرمت را
بقاصدان ورت سید پر سبیل غلامی

تمت القریات

کہ خیل نیکو اثر ابا بادشانی
 کہ درست از طریق آشنائی
 ہزاران جان پاکت صدیک
 سوارہ ہر کہ از راہی برائی
 بپالم رخ بجاک آستانت
 کہ چندین خوشن شاخہ ستا
 کہ خواہد شد عثمان عظم از دست
 نباشد طاقت روز جد آ
 بعد تعبیل میرا عمارتے

الا ای ماہ اوج دلربائے
 مکن تا میتوانے بیوقائی
 تہی در دلربائی شوخ و جلال
 براہ کوسنت خلقی شود خاک
 شبے خواہم نہان از پاسانت
 نگویم ہستم از خیل سگانت
 مکن غم خیل آترک مست
 مرا چون شستہ جان با تو بیوست
 چو گل کور ابرو باد بہارے

<p>بودی کئے لطفے نمائے عم ہیران عجب کاریست شکل ہنوز اندر میان جائے مانے سزدگر نمودم پروای عالم تو با صد عشرت اکنون کجا گئے از دیدہ میل خونقشایم ز حال من چنین غافل چرا مکن چون عود سردم گریہ آغاز ز درو و غم کجا یا بدہا</p>	<p>من اپنی چون جس لان برآرے بجان آمد زور و دوریت دل بصورت گریہ رفتی از تعال نہ دردم را دو اچیدانہ مرہم من کیج فراق و گوشہ عم کہ از دل نالہ برگردون سام بوادی آشکارا خون تمام برو جہامی بسوز دور و میستا کے کو مانند از دلدار خود باز</p>
--	--

فی استرجع

<p>وز فرغ رخت جان رو تا بد از اوج آسمان رو ہچو شمع شود زبان روشن جز بران خاک آستان رو بر تو این آتش نہان رو تمانہ جان و دل انان رو</p>	<p>ای بروی تو چشم جان روشن رخ براہ تو سووہ سکہ چین ہر شب از سعلہا آتش دل دیدہ نخت مقبلان نشود سوخت جان از غم و ہنور شد ز غم تیر تو رو نیست کہ بہت</p>
---	--

برودہ از پیش چہرہ یکسو نہ	تما شود پیش بگفتان روشن
<p>کز دو عالم ہمین وصال تو بس بلکہ یک پر تو از جمال تو بس</p>	
<p>لا ح برق سیخ الاشوق شربت مرگ اگر چه جانسوز منکر و مندرہ نشاط اے صبح تو بلب جان نارینی و من سر عشق از کتاب نتوان یافت چو متاع دو کون عرصہ دهند گر تو باین جمال جملہ کتی</p>	<p>تازہ شد در عشق و دلغ و ترا نیست چون وقت تو تلخ مذاق حل عینی و دمع المہراق کترین بندہ بجان مشتاق ہیں تلک لرموزنی الاوراق اسی بخوبی میان خوبان طاق سور و افتخار بر آید از عشاق</p>
<p>کز دو عالم ہمین وصال تو بس بلکہ یک پر تو از جمال تو بس</p>	
<p>سیکند غمزه تو خج کین روسے نہا چو گل ز جملہ ناز سے تو ہر جا شکر شک می ریزم توان غمہ شد بدلت وصل برد خوب عدم مرا ای کاش</p>	<p>می کند ز گس تو عارت دنیا چند با شے چو غنچہ پرہم نشین لالہ خون چکان دید ز زمین چون قسم بچو دشمنے ز کین خاک کوے تو بودیم بالین</p>

ننگہ و جہت و جو پیش جان	ننگہ و آرزو غلد برین
از من این شیوہ با منی آید	ز آنکہ من دیدہ ام بچشم تنین
<p>کزد و عالم ہمین وصال تو بس بلکہ یک پر تو از جمال تو بس</p>	
طال شفیق ایک یا مولا	بنام آن رخ جان آساکے
رفت عمر بند و حرمان آہ	سوخت جاتم بدائع ہجران آہ
لاٹ عشقت بس ز مندی	بیس نے ربیعہ انخلوص سواکے
دست امید و آن سر زلف	روی اخلاص ما و آن گفت پاکے
گو مر عمر جاودانہ سہاش	گو مر ادولت زمانہ میاںکے
جہا انہما طفیل است ایدو	تو ہمین کن کہ رو خود بنماکے
<p>کزد و عالم ہمین وصال تو بس بلکہ یک پر تو از جمال تو بس</p>	
عاشقان کے تو صبر تو انند	روسے بنا کہ جان بانشاند
انہیچہ حسن آو اینچہ زیبائی	کہ درو کائنات حیرانند
جان دول سے رو در عدم دارند	پیش تو یکد روز میمانند
چشم چون گویم آن دو خونخوارند	کڑے خون صہ سلیمانند

<p>تغایر رخ از جبت وجود را از وصال تو دوری مانند باشد آن بصری همان دانند</p>	<p>لور مستداین عشق با املت فانیدان با خیال جور و قصو با چنین رخ گذر بصری مکن</p>
<p>کز دو عالم همین وصال تو بس بلکه یک بر تو از جمال تو بس</p>	
<p>دمن بالقلب مایزول بود بگرے کز فراق گرد و پاک گر چه آید هزار تیغ هلاک تو و پروا چون منی خاشاک و در جهان گر روز دست پا هم تو خود دانی ای برت چاک</p>	<p>جان فرسوده شد براد تو خاک حقوان دودخت جز برشت ز دل بر ندام ز خاک پامی تو سر من و سودا جز تویی بیات و اسن سلامت اریدست آید مانخوا هم جز وصال تو بیج</p>
<p>کز دو عالم همین وصال تو بس بلکه یک بر تو از جمال تو بس</p>	
<p>مست آن چشم فتنه ایگزیم خود بگو چون زیاده بر نیرم کز غمت قصه فروریزم که به بیدار و مگر بگریزم</p>	<p>صید آن طره دلا و بزم چشم تو سفروش لعل تو می تخلق ریزد اشک خون پر ما من غلام تو ام دلی ز چنان</p>

<p>نخوردم بے تو مشربت سبب گر پس از مرگ بر سرم گذری آئین هر دو عالم افشادم دست در دامن تو آورم</p>	<p>که بخون جگر نیامیزم مست و بنجو وز خاک بر خیزم دست در دامن تو آورم</p>
<p>کز دو عالم همین وصال تو بس بلکه یک پر تو از جمال تو بس</p>	
<p>چشم گریان حدیث شوق تو گفت بانع حسن جمال راه هرگز بخت بدیدار پاسبان این بس دور از ان طلاق بردان دارم جسوه حسن تست در نظم پیش ازین گزینفته می گفتم</p>	<p>راستی در چکاندو گوهر سفت وز رخ ماه تر گل شگفت که شبی سر بر آستان تو دست از صبر طاق نام حفت هر کجا بنم اشکار و نهفت بعد ازین اشکار خواهم گفت</p>
<p>کز دو عالم همین وصال تو بس بلکه یک پر تو از جمال تو بس</p>	
<p>ای ز قدر تو قدر طوبی بست گر صد بار دامن افشانی رفت عقل از حریم خلوت دل من تنها اسیر زلف تو ام</p>	<p>رونق ماه عارض تو شکست که گذاریم دامن تو ز دست عشق آید بجان نشست کیست کام روز از کند نور</p>

<p>بجز خیال تو هیچ نقش نیست رفت و بیا در باو گر پیوست منکه دانستد ام ز عهد است</p>	<p>هست دل بوح سادۀ که برد چند گونی بسز ز نش که فلان سز ز عهد تو چون تو انعم هست</p>
<p>کز دو عالم همین وصال تو لبس بلکه یک پر تو از جمال تو لبس</p>	
<p>آفت عقل بود و عمارت پویش پیر مرشد مرید و پادشاه فروش دل پر از گفت گویی عالمش رخ نمودی بنحو انوشیروانش در فشان آن دعل گوی هر گوش خیز جامی بفکر دیگر گوش که برآمد من فغان خروش</p>	<p>هر قبح کز می تو کردم نوش شد بدور من لب آلودت با خیال تو روز شب دارم بوه چاقبالی بود آنکه مرا شک در زبان دوزخ عینت گفت از وصل من چه بر خیزد بیزبان بود این حدیث بنو</p>
<p>کز دو عالم همین وصال تو لبس بلکه یک پر تو از جمال تو لبس</p>	
<p>فی التشریح</p>	
<p>چون ماه ز پرده رو بجا</p>	<p>ای رو تو ماه عالم آرا</p>

<p>بر حال شکستگان بیبای طوطی نبود چنین شکر خا بر لب خط همبرین میفر شیرین لب خود بنجد بافتا من می جویم ترا هر جا در دره گو در آیم از پا</p>	<p>چون طره تو شکسته عالم گفتی سخن لب گزیری حال تو بلا سی جان لب در از گریه تلخ سوخت جانم تو جای درون جان گفتم تا پاسی بود به تو یویم</p>
<p>بشنیم و با غم تو سازم پنهان ز تو با تو عشق بازم</p>	
<p>مردم زد و چشم نا توانت کاسی ز لب شکر نشانت یک ذره نیافتم نشانت سنگ آمد ازین سخن دیانت سوگند می خورم بچانت دردم ز جفای پاسبانت چون گرد آیم بر آفتانت</p>	<p>سوی شدم از غم میانت جانم لب آمد و ندیدم گشتم ز تو بے نشان چو ز گفتم یکن سخن میان سنگ درواز تو ز زندگی بجانم از خاک در تو گریه امروز زو اگر دو با خجالتکم</p>
<p>بشنیم و با غم تو سازم پنهان ز تو با تو عشق بازم</p>	

<p>ہجر تو پہن چو کرو یا من جا کردہ درون جان یا من پوستے نشیندہ از صبا من ہیما ت کہا تو و کجا من جان دادا برا آن بلا من درے کشت لبہ زخا من نہان زلال وصل یا من</p>	<p>ای ماخذہ ز وصل نہ خدایا راخذہ ز بیرون درم را تو فلحے چو صبا ہوئی تو خوش من ذرہ تو آنجا تیا جان بلا خوشت بلا جانما ست گفتی ہمیشہ و با غم ہزار ہمیشہ نفسی و آتش را</p>
<p>ہمیشہ و با غم تو سازم نہان ز تو با تو عشق بازم</p>	
<p>سجان اللہ چہ نار نہیں گو بر فلک و تو بر زمین خسند شود و نجوشہ چینی بسم اللہ اگر تو ہمہ رہی پوستہ نشستہ در کینے دعشہ فریب عقل و دینی باہج کے چو من کشینی نہان ز تو با تو عشق بازم</p>	<p>از نار لبوی ما نہ بینی از رہتا تو ہمہ بود فرق خوشید ز خرمین جا ملت ایام نجون من کمر کبت تیرہ در کمان ابرو ک از غمہ بلائی حیر ہوئے چون نیت امید آنکہ ہرگز ہمیشہ و با غم و سازم</p>

<p>داود نشان مرا با پرو می گفت کد ام دل کجا کو می گفت کد ام دل کجا کو دزدی چه عجب بود ز مهند دل را بستان بود چه نیکو بر من نعم عشق تو ز هر سو یاورد امان و سر ترا نو</p>	<p>دل بستم از آن دو چشم جاو ابر و سوز خال کرد اشارت برین هیچ نشان نخسته ز انسی گر خال تو نقد دل زمین بود نخل رخ خوب خویش در حال زمینان کرده امید بست آن به که به کج تا امید ی</p>
<p>بنشینم و با نعم تو سازم نہان ز تو با تو عشق بازم</p>	
<p>دل داده قامت صنوبر باقد تو کے شود پر ابر با اشک چو سیم کرد چون از هر چه گمان برم نشان تر از پرده بیرون فتاد کبیر از نخل امید چون خورم دارم سر آنکه بار دیگر نہان ز تو با تو عشق بازم</p>	<p>ای قد تو سر و نماز پرور گیرم که لب دره مهر کشد سر عمر سے بہ نعمت نستہ بودم مے بود لبینہ راز عشقت صلب ز دل من رسید آن از نگر گشته بر نہال قدرت گر صید رسیدہ رام گردد بنشینم و با نعم تو سازم</p>

<p>بهر صبح سرودم غم کنم سانه ما چند تنفت باشته اسگل خوان پیش خرم درون پژه با آتش دل سراسری هست گفتی که بگنج مهر یک چند بکشای نقاب تا کنم من وانگ شب در روز با خیالت</p>	<p>با مرغ سوختمم هم آوا چون غنچه درون پرده نماز یا پرده زرد شود بر انداز چون شمع مرده بسوز بگردان بنشین جامی و با غم سانه دیده به نظار رخت باز در خلوت نسوز پرده را</p>
---	---

بنشینم و با غم تو سازم
 پنهان ز تو با تو عشق بازم

تربیع آخر

<p>صیورم باده شبانه زدی گر چه غم گشت قد ما چون کمان جانب ماست ز کج بگریت کشتی و بیم و عقل شکستیم مست و بنمود ز کج کاشانه وز بیم شرانجامه اعلم</p>	<p>ساغر عیش جاودانه زدی تیرا قبال بر نشانه زدی خاک در دیده زمانه زدی غوطه در کعبه کزانه زدی نقب سوسو شرانجامه زدی بر سر کوی آن بگلانه زدی</p>
--	--

<p>شہرت برآستانہ زدیم شعلہ در خرمن بہانہ زدیم مادہ خوردیم و این ترانہ زدیم</p>	<p>ہر یک خستہ می زد ساغراو گرد غرم بہانہ ز آتش شوق ساغراو دور عارضش کردیم</p>
<p>کہے عشق راتوں کے ساتھ کاسنا شمس و جبک الباقی</p>	
<p>پر تو آن جمال می بینم نسخہ آن کمال می بینم نقش آن خط و قال می بینم غرق آب دلال می بینم در کند دبال می بینم تو بہ زین سے محال می بینم در کت ابو جلال می بینم طوطی نطق لال می بینم تا سخن را مجال ہی بینم</p>	<p>ہر عالم خیال سے بینم د فتر مجمل و مفصل کو ن ہر کجا دانہ الیت یاد می عارفانہ از لعل کو نیش شکران راز حیدر سکیندش توت جانم بہاد خرمی عشق می بقوا شرح کشتہ حرام گرچہ پیش لب شکر بارش سخنے غیر ازین نے گویم</p>
<p>کہے عشق راتوں کے ساتھ کاسنا شمس و جبک الباقی</p>	
<p>کہ پس پر وہ خیال شہرت</p>	<p>بند اوستاد چاکریت</p>

<p>در خشم حلقه از ادوات بست و آن در گداز تحسیر پیوست تیر حکمش نباید اندر شست و آنچه ما ساقییم او بشکست نیست آن گر چه نیماید کز تماشای نقش پرده سر بیش ازین نقش پرده سر پیش رویش نبال عاشق و مست</p>	<p>رشته ز جیش و سکون همه آن کی در سکون جاویدان گزده آتش ز کهنه اندر عقل هر چه ماد و خستیم او برید غیر او هر چه در جهان بینی که پرده درون پرده نشی پرده از رو کار او بردار در کش از جام حسن او می عشق</p>
<p>کز بے عشق راتو سئو ساستی کاستن شمس و جگ الما قی</p>	
<p>ز دسر پرده در وقتا و جو حلقه از جعد تاب دار کشود بر گل از خط سبز نماییه سود نمره را قتل عاشقان زود نه از دو کاست زود نه زود کرد این را بوسه خشنود هوشم از سر بگردان بود</p>	<p>شاد پر عشق از شمیم بود سر بر از چشم خوانبناک کشید پرده از حقد زلف سلسله بست طره را صید بیدلان آموخت هر که هر چه بود در بایست ساخت آرزای پرستی ز بسند سلسله زیم گشت دمی برداد</p>

که عذارم مجال گفت و شنود لوگو مطربان حجت سرود	آهنگان بے نوم ازان بود از زبان منش به نغمه رنگ
<p>کسے عشق راتوئے سائے کاسنا شمس و جبک الباتے</p>	
<p>طول گشت اشکار و خط نام یافت از وسع وجود سطح نظام استعدادات جسم گشت تمام وصف کثرت گرفت شہو اجسام تا چو اول نمایدت انجام چند پر خط و سطح و جسم آرام که حجاب و سیت و ساغر و جام در حجاب اظلام و ظل غلام تا به بنید عیان چرخا من و علم</p>	<p>نقطه را از معرفت او بام حرکت کرد خط بجا ب عرض سطح بر سمت یک پیش یافت جسم هم از تنوع اشکال اعتبارات و جسم را بگذار نقطه بین در تعلیقات شیون ساقیا و رده آن شراب کن آفتاب رخت در بیخ بود پرده بردار و بخودم گردان</p>
<p>کسے عشق راتوئے سائے کاسنا شمس و جبک الباتے</p>	
<p>بود در ظلمت عدم بنیان همه اوراق شاخ و اوکیان</p>	<p>آن کجا شد که عرصه امکان همه گلہای باغ او یک رنگ</p>

<p>لالہ او موافق ریحان نہ در انحراف طبع خزان گشت از مشرق ازل تابان ہر یک جام خویش یافت نشان دان و گرو جمال او حیران روحان نظارہ جانان ہمہ را تربدین ترا نہ زبان</p>	<p>بیزہ او موافق سبیل نہ در واقعہ دل باو بہار ناگمان آفتاب صبح وجود ہر کس نہ بود خویش یافت خبر آن یکے در کمال او دار مے پرستان بزم و خدرا ہمہ را خوش بدین لطیفہ ضمیر</p>
<p>کہ مے عشق را تو سئے ساتے کاستنا شمس و جبک الباتے</p>	
<p>یار نزدیک تست دور مرد برہمان برگرفت دقت درد چون نشاندی نہ پاک دانہ جو بمقامات عاشقان نہ گرو خرقہ رزق نہ بہا وہ گرو جام حبشید و کاس کینہ و خویش را محو کن در ان پر تو کہ کماندار ابروت مر تو</p>	<p>اگر سیر بردہ عمر درنگ دور ہر کہ تخم دونی و دوری کا خوش گذشت نیار و جو گرفتار عشق نیست ترا جامہ زہد کن بجایم بدل آن مے تاب کہ جوئے اوست وہ نقد بر تو پر تو ساتے پیش رویت بہت سجدہ کن</p>

خود بگو این حدیث خود بنویس	رخت بخت ناز میان حجاب
<p>کرے عشق راتوں کے ساتھ کاسنا شمس و جبک الباتی</p>	
<p>یا چون غمزد و خود بنیفت حال من چو مو خود شفت در کم ناله نیست چنانکفت بعد ازین چشم من نخواہد دامن او دست دادن بنیفت عرقه خون نجاک باش بنیفت از دل من عبار ہستی بنیفت و لے از صبر طاق با عم بنیفت پیش از پوست کرده خواہم</p>	<p>وہ تو بازم ز نو گلے بنیفت پر وہ زلف پیش رو کشید گر کنم گریہ نیست جای عتاب سپیل اشکم چنین کہ زورہ خواہ بدو کوشش خریدہ ام نتوان برو آتشک و غدر خواہ مرا مستی جام و شوق دیدارش سر دم مست بر سر کوشش اگر کشد پوست غیرتش ز سرم</p>
<p>کرے عشق راتوں کے ساتھ کاسنا شمس و جبک الباتی</p>	
<p>طبع بس کشت و عمر مجول سہ مقصود از ان ترین کھیل عقل انجی بعقیدہ فضل نفول</p>	<p>غم میں تمام است و نقش جہول آہ ازین گفت و گو اگر نشود بگذر از لای عقل و فضل</p>

<p> کہ پو و غسل ازین عمل مغرور دل ترا از دنیا خست و در حق که ز رنگ هوا بود و معتدل خاست از دویم استیلا و معلول شاد و بشین بزمرگه و صول چون نهد جانب تو شمع قبول کاسنا شمس و جبک الباقی ز بردارست و خود کمانے بند دل بران نہ کہ بزنیاید کند دل بران نہ کہ بزنیاید کند گردن سرکشان بخس کند نشند راجان ز لعل شکر خند ہر خفاے کہ او کند پسند تو بیوسے چہ گشتہ انور سند بادہ پیا برد او یک چند بسرا این تو ابا بلک بلن کاسنا شمس و جبک الباقی </p>	<p> راہ وحدت پلاس عشق سر در حریم و فانی بین و بشوی روشن آئینہ بدست آور واقدران آئینہ بچشم شود صلحت دوست بین دم کش سدرین راز گو بہ نغمہ عشق کہ می عشق با تویی ساتی جامی این زبرد و خونمانی چند دام گبیل بدست گیر آرام رہ چنان رو کہ بزنیاید گشت صید آن شود کہ میکشد ز غش ہائفتان ہر آنکہ سے بخش ہر کجا از ورسد پذیر ہمدقات مست بادہ اوست چند بیودہ باد پیایے چون شوی مست بادہ و طش کہ می عشق را تویی ساتی </p>
---	---